

HİPOMANIA

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Tahir Musa
Ceylan

Tahir Musa Ceylan, 1956 Çanakkale/Yenice doğumlu, Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi mezunu, akademisyen.

Edebiyatla ilgisi Őiirle baŐlayan Ceylan'ın seksenli yıllarda *Sanat Olayı*, *Hürriyet Gösteri*, *DŐŐin*, *Tan Edebiyat*, *Edebiyat ve EleŐtiri*, *İle*, *Őnlem*, *Akatalpa*, *Eliz Edebiyat*, *Edebiyat Nöbeti*, *Lacivert*, *Hayal*, *Yedi İklim*, *Őiiri zliyorum* gibi dergilerde Őiirleri, 1988 yılında da ilk Őiir kitabı *Depresyonun Őiiri* (Tu-Le) yayımlandı. 2004 yılında *Depresyonun Őiiri*'nin ikinci kitabı (6,45) yayımlandı. Sonrasında *AŐka İnanası Geliyor* (2013, Dönence) ile *Ől ve Kötü* (2023, Kaos ocuk Parkı) ıktı.

Seksenli yılların sonunda, bir grup felsefeci/edebiyat arkadaŐıyla beraber *In Vivo* isimli bir edebiyat/felsefe dergisi ıkarđı. İlk romanı *İçi Yoksul* Merkez Kitaplar (2005); sonraki üç romanı *Kestane Kıranında Kadınlar* (2008), *Yarım Adamın AŞkları* (2009) ve *Elli Yıl Sonra Kl* (2010) Kanat Kitap tarafından yayımlandı. Son romanları, *Bir Zamanlar Bakırköy* (2011, Ayrıntı), *Kız Böcekleri* (2014, Doğan Kitap) ve *Diri AŞk'tır* (2019, Doğan Kitap). Ceylan'ın eserlerinden bazıları veya bir bölümü edebiyat Őekilerinde yer aldı. Felsefe alanında ki son kitabı *Yokluk, Sezgisel Akılcılık Temelinde Ontolojik Bir Yorum* (2019, E Yayınları) objektif ontoloji üzerinedir. Ceylan halen Üsküdar Üniversitesi Felsefe Bölümü ğretim üyesidir.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Diri Aşk

Kızböcekleri

HİPOMANİA

Yazan: Tahir Musa Ceylan

Editör: Sema Çubukçu

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2023 / ISBN 978-625-6417-31-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hipomania

Tahir Musa Ceylan

Annem için...

T.M.C.

Bugün çürük demir gibiyim. Hani üstü pastır, altında ne var bilmezsin. Benimkini biliyoruz, altında lekeden başka bir şey yok. Boşluk, tam olarak boşluk, kunduracı göğsü gibi... İçime çökmekten korkuyorum. Güvercingöğsü misal şişinen allahsız tosbağalara bakılırsa, bizim içe doğru cıtır cıtır göçmemiz hak, yoksa sosyal ahenk, doğal denge, göksel nizam nasıl sağlanacak? Bir lekem kaldı elimde, ruhumdan rüzgâr geçse razıyım, havaca hava bile az doluluk yapmıyor bende, okyanusta geminin yelkenine rüzgâr beklemesi gibi kalakaldım. Asırlık ağaç olunca çınarlar bile meyve veriyormuş, içimde bir leke, suyun ortasında bekliyorum, belki, denk gelip belki bir şeyler. Deniz ağır geliyor yüzmek yasak, gökte kuşlar ağır uçmak yasak. Acı olan ne biliyor musun? O patlak gözlü balıklar sümüklü çocuk oltasına atlayarak çenesini takarken bana gelince kuyruğu kıvrıp gidiyorlar. Rüzgârı dolmamış boş insanı sinekten deveye her canlı tanyor azizim. Hem kendin sakat bırak hem kendin ayırıp at... Hayallerim küçükmüş yoksa suçum bu kadar büyük olmazdı!

Yatağın üstüne değil altına, koltuğun önüne değil arkasına uzanırım. Evde ezikliğimi saklayan deliklerim var. Mahzen adamları gibi küflü, nemli kokular yayarak siftinirim mutfağa. Kabul ederim, severim bu kaçışları, hatta şerefini bile duyarım. Kaç adam sindirebilir bunları, bir ördek gibi vura vura kendini, karınca dualı, küçük yürekli, ağlamaklı.

Giydiğim gömlek pötikareler, küçük damlalar, renk renk... Boşuna boyamamışlar onu öyle... Delik delik bir adamım, her olay bir delik, fark ettim ki ne kadar delik o kadar âşığım, sonra her birleşme bir muamma, her kadın bir kurşun, bakmışsın barutun çürüğü çamurum. Bu aşk zamanları... Çamurdan yaratılmı-şız ya, aşktan yaratıldınız demek istedi herhalde. Tanrı da kibar, hatta titiz, çamurun lafını ediyor ama çamura el sürmüyor, aşkın lafını ise hiç etmiyor.

Çalışabiliyorum, ama parlak değilim, “mesela” deyip kalıyorum, “filhakika”lara doğru genişlemek istesem de yelken dolmuyor. Önümde karıştırdığım bir sözlük olmasa kafam duracak sanki. Hani o atmaca halim? Nevaleyi yanımda, kelimeleri cebimde taşır, uçar giderdim. Cümleden cümleye, sayfalar beyaz atlet gibi, pıtır pıtır gelip çocuklar bile okurdu beni. Yorgunum, gemi yatağı kadar iri canavarlar gözümde. Kaldırım taşlarına çizdiğim seksek dörtgenlerine dönmüş aklım, yaralı dizlerim, ta o günlerden bitkinim. Kendimi böyle sarkık deri gibi gördükçe içerliyor, ardından küsüyorum, herkese birden... Çenesini açmayan kapkara Alzheimer mı olacağım ne, yoksa çenesi bağlı bir ölü mü, öyle bembeyaz... Alzheimer da olayım, öleyim de ne var? Alt tarafı havanızdan birkaç nefes alıp gideceğim, Alzheimer nefes almayı bile unutuyor, ölü hiç almıyor, üst tarafı nefes dahi almadan çocuktan fazla adamdan eksik öleceğim. Yine de hoşnut mu gideceğim, yeryüzünün adaletsizliğine karşı ezilmiş bulut gibiyim, ilk yağmurda dolsam bile ancak kimsenin gözüne batmayacak kadar alçakta su olup dolanabilirim. Bir insan, gözünün önünde başka bir insan mahvolmadıkça kendi mahvoluşunu durduramıyor muhterem.

Halbuki benim de güzel şeylerim, su gibi akan neşelerim, çatal kazık öfkelerim vardı. Âşık olup dağlara doğru bağırdım.

Mayasılı kızlar, kendi evladımın bile ağır geleceği ne uzun yollar yürüttünüz bana. Ama bitti, size ihtiyaç yok, kendi acımı, acıdan sonraki boşluğumu kendim yaratıyorum şimdi. Hayatımı başarılı biçimde boş geçiriyorum, böylesi daha iyi. Siz hayatı çalpara akıtıp sıkıcı mutluluklar yaratırsınız... Akıtın bakalım ama sessiz olun, sessizliği dinleyen, hiç ses olmamasından cümle kuran, kendini öyle öyle bulan boş insanlar da var unutmayın. Sırf yaşadığı için sözüm ona dünya kadar mutlu olanlar oluyor. Ben de öyleydim, sizin sıkıcı mutluluğunuzla tanışmadan önce ben de öyle. Ayrılabilir miyiz, siz ayrı yerden akın, ben ayrı yerden; bir gezegene çıkayım, kimi şavklı olsa da, çoğu cansız, sessiz onların. Zenginler gidiyormuş, hiçbir zenginliği tehdit etmemiş birisi olarak beni de alacaklardır yanlarına. Hem sonra dürüstler de zengin olacak gibi olur, onlara hayat zengin olmak için kısa gelir sadece. Kimyada da olur, hidrojen koyarsın, oksijen ikiden az olunca su olmaz bir türlü, beklersen belki olur ama. Beklemezsen ne mi olur, hiçbir şey olmaz, fakirlik gibi, hiçi olan bir şey... Bir gezegende ölmek kolay da yok olmak zor azizim, nasıl çürüyecek ve hiçi olan şeye döneceksin? Öyle gözleyip bakıyorsun, yirmi yıl geçiyor sevgilisin sarılamıyorsun, bin yirmi yıl geçiyor üstünde yatıyorsun karışamıyorsun, gezegen ayrı sen ayrı, beklemen gerek. Dünyada ama illa kanuna giriyorlar, bitişik nizam evler gibi insanlar. Onun eli senin saçında tarak, benim sırtım onun karnında yatak. Burada, katile bile gitsen, seni vuruyor bir çukura atıyor, ortada bırakmıyor, sonunda çürüyorsun. Şu an ayrılık oldu, ortada kaldım, kendimi yok edecek bir yol arıyorum... Bir şeyi iyi yapmak istiyorsan sevdiğin şeyleri azaltman gerek, onun için sana iyi gelecek yer dünya değil, dünya dışı bir gezegen, burada her şeyi kolay seviyor insan, bir çürüme yeri olsa da bir yalnızlık yeri değil dünya. Ayıp değil, heykel gibi dikilip kalacağımdan korkuyorum. Ne korkunç, insan dikildikçe insandan huzursuz olanlar artıyor, yedi milyar insan, üstüne geliyor yok olmuyor-

sun, ne mücadele değil mi? Aslında insanın korktuğu şey arzu ettiği şeydir ama ne diyelim? Hiç yok olmayan şu su, şu toprak bizimle cansiperane nasıl mücadele ediyor, korkunç olan bu aslında. Bencil kalabalıklarda iliksiz kemik, damarsız yağ, arada şişman bir fazlalık gibiyim. Böyle anlarda kendime tapmak tek çıkar yol. Herkes sana sırtını döner, sen seni sevmekten vazgeçmeyerek kendine sığınırsın, görüyorsun sevginin yokluğunda bile sevgi var. İşte, bütün narsistlerin boğulduğu yer burası, herkes sana düşman, narsistik bir açlığa var sen dayan. Bencillik kötülükten değil kahredip yok olmamaktan çıkar. Başkalarının, ikide bir “narsist olma” dediği oyuna gelip kendin de terk edersen kendini, işte o zaman kimsenin taşımaya yanaşmadığı leşe dönersin, sırtlanların ağzında dolaşmak kolay mı? Burada kendin dahil herkesin sevgisinden mahrum kalmışsan gömülmen yetmez, çürümen de gerekir! Çürümez de kalırsan nasıl sürüyeceksin kendini? İnsan ağırdır, kendinden bile ağır... Korkuyorum hem de korkmayı seviyorum, kendimi öyle sakınıyorum, beni dünyadan hariç tutun ne olur, benim iplerim var, beni burada kukla gibi oynatırlar!

Neden böyle eli titreyen cerrah gibi kalakaldım? Beni sallasirt yapacak mecal kimsede yok mu? Aşk, enerjisi bir işe koşulmadığı için insanı kavurur. Teli olmayan, o yüzden mahallede tek ampul ışılatmayan trafo misali, çıkışı yoksa aşk patlar. Aşk evliliğe çıkarsa patlamadan söneceği için onun en iyi yolu odur, iki senede kaybolunca bebekler bile sakinleşir. Aslında bir senede kaybolur da, ikinci sene “belki tekrar alevlenir” sayıklamasıyla geçtiği için ikinciyi de aşktan sayıyorum. Sonra ay hep hilalmış gibi tahrular çekilir ve eşlerden birisi ruhi, bedeni veya cinsi olarak ebediyen ölür ve bebekler yeniden azar. Ölmeyen de uzun ölür, bazıları öldürmek için yaşlılığı bekler, hem haz verici hem de insanidir böylesi... Yol ayrılığa çıkarsa aşk cılız bir ateş gibi devam eder, her şey zayıflar, hayat dahil, ama bitmez, sadece bebekler ölür.

Ayrıldığıma göre birinci yolu kaybettik. Öyleyse ikinci yolda-
yız, menderesler çizerek yavaş bir yaşam ya da ağır su gibi daha
da yavaş bir ölüm...

Kendimi sevmek için az uğraşmadım. Saçlarımı lahana misali
kütür kütür kestim, yürüdükçe yaprak yaprak uçuşsun diye, ol-
madı ama, yüreğimde taşıdığım o forsu başımda taşıyamadım.
Sükse zor, kendinden nefretse kolay. Bir başladı mı, kurşun ta-
butta ölmüş gibi bitkin, gömülene kadar cefa... Yüzüm bile yo-
ruluyor, oyuncu muyum ben, tiyatrocucu, artist ya da kurşunun
içinde kılıktan kılığa girerek işkence... Yanaklarım eridi, ortaya
fırlayıp anlatmaktan iyice entelektüel oldu gözlerim. Üstünde
elek olmuş kapaklar, aralardan vuran çivi gibi ışık ve üstümde
dövülmek isteyen bir keder... Hiçbir şeyi batırmadan bırakma-
dım. Dostlukları, aşkları, doğru doğru dosdoğru başka ne varsa...
Rus gözü kadar donuk, sefih bir Arap hayatı kadar kanlı, her şey
öyle battı. Sıfır kaldım, taşını öğüten değirmen sanki ruhum, mis-
kin, evin tabanından ot çıkana kadar uyumuşum. İnsan saklaya-
madığı şeyler kadardır, misal güneşin sıcağını saklamadan taşı-
yan domates iyi geliyor bana, ama artık hanidir saklayamadığım
sıfırım.

Aşkın uykusu... Kendini kaybetmeye, kendinden haber ver-
memeye dönük bir uyuşma. Rock konserleri gibi uzun oluyor her
şey; ilk bölüm aşkın rüyası, ikinci bölüm gördüğünü unutmak,
üçüncüsü boşalmak, dördüncüsü ıslak ıslak dönüp durmak, be-
şincisi bayılmak... Tuşlara deli deli bastıktan sonra piyanonun
akordu nasıl sürüyorsa, aşkın uykusu da sevişmeden iti-
baren üç gün geçmeden dinçlik yaratmıyor insanda. Tazelenip
fırlamak için değil de miskinleşip hayattan çekilmek için senin
uykun. İnsanlar birbirine sarılıp sıcaklık gösterirken sen ortada
sıcak çayla dolaşıyorsun. Bedeni soğuk her adamın kullandığı

yoldur bu. Kar yağdığında babam soba yakmaz, yerine çay demlerdi. Çaya gelenler az sıcak insan olmaz çünkü. Onca çaya rağmen hiç âşık olmamış adam, ama onun için yanıp kül olan çok olmuş. Aştan yanan kadın soğuk bedende soğumaya gelir. Boşuna burnundan kıl aldırıyor böyle adamlar, uydusu sınımsız kendisi soğuk mu soğuk gezegen onlardır! Neyse... Gece gündüz yer değişiyor, insanlar yataktan kalkıyor, sen hayattan kalkıyorsun, insanlar yeni bir koşuya başlıyor, sen uykuyla mevta arası bir yerde emeklemeye devam... Tek başınasın, böylesini ölüm alır, boşuna değil sen babandan önce gömüldün.

Ruhum bu sabah miskinliğini bedenden alıp felsefeye taşımak için is karası kahveyle cayır cayır... Boz Fransız tütününden medet umuyorum. Kaderle yarış, yak bakalım kendini. Ah atsam kafamdan... Hep o kanatlı kolları olan sandalyede otururdu, şimdi belki o değildir, şu deftere yazılmış isim ya da kelimedir alt tarafı. Az şey mi, eti kumlu meyveydi göğüsleri ve su gibi kokusuz harareti her şeydi ağzı, daha da fazlası vardı hatta. Seni –onu bir daha hiç bulamayacağım– önce yaş ağaç kokuyordu sonra yosuna döndü, deniz kokulu, ıslak, incecik. Tel tel kestane saçlarını bırakırdı ellerime ve her küstüğünde göz uçlarından bir çocuk düşerdi... Laf aramızda çok çirkin ağlardı bir de, neredeyse höykürerek... Neresini sevmedin dersin yok ki, ağlamasını bile sevdim. Yaşam için hiç güvenmezdim, ama ölümüne güvenirdim, ölseydi daha sahici olurdu zaten. Ne talihsiz bir sahtelik, yaşıyorsun yaşam olmuyor, ölüyorsun ölüm oluyor. Sahteydi ama kendine sahteydi, beni ilgilendirmez bana güzeldi. Hiç görmedim, kimse sahici biçimde gülmedi daha, sanki cehennemim; sahteliği olmayan yaşam ölüdür azizim, öğretmedin ki öğreneyim. Çok sözü yalan, ruhu her gün Çingene sepeti gibi ayrı ölçü veren, şampanyayı ince belliden çay diye içen... Böyle kadın olur mu? Eğer en gerçek sahtelik oysa olur. Çiy düşmüş sabahta camların

buğusu, hangi resmi çizsen tutar, sarılıırım eriyip gider göğsümde, sonra kendinden bir tek resmi kalır pencerede, hüvelbaki.

Sahicilik erdem değil ki, sahtecilik namussuzluk olsun. Sahici olan hayatın içinde taşır ve sahiden yeri yurdu belli olarak vardır, ne mutlu ona. Sahte ise taş değildir, ama mesela taşın üstüne yapışıktır; yosun, toz, liken hatta diken gibi... Onun kabahati bu kadardır, tek eksiği her şeye tabi. Bir “şey”in sahtesi olduğun zaman o “şey” olmamayı kabul etmişsindir. O şeyin aslına ferahlık verirsin böylece, hatta yücelik duygusu bir cins ve yani hovardalık her cins. Uydusu ay olmasaydı dünyada bu hovardalık olmazdı biliyorsun. Sahtenin aslına fazladan bir şey vermesi, asıllar için az güzel şey, sahteler için de sanıldığı kadar çirkin bir şey değildir. Biri bir sandalyeyi başkası için sıcak tutmuş olur o kadar. Bu trakasına uygun matematiktir. Tanrı bizden fazla matematik bilmez, tek fark bizim kara tahtada yaptığımızı o karaciğerde, kara safrada, al damarda, sarıngıt beyinde yapmıştır o kadar; her ciğerimiz boyanınca, iki kere iki dört çıkmışız ortaya.

Gördüğün gibi sahte varoluşlar da matematiğin yönünde gidiyor. Hem sonra bilinenin tersine, sahtesi olmasaydı, katiyen aslı da olamazdı. Efendime söyleyeyim onların varoluşu sahtesinin oluşuyla memuldür. Hayat cemiyetlerden müteşekkil, her cemiyette asıl zaten asıldır, hard disk misali; sahte ise asıl olanın iş görmesi için gereklidir, işletim sistemi gibi. Asıl olanın demek istediğini sahte olan açar, toplumun diline çevirir, asıl olanı “gacur gucur” etmeden çalışsın diye över, ateşler, yağlar. Çiğ yağ kopuk bağırsağı bile ekler azizim, sahtelik budur. Yani asıl ve sahteyi bir araya koymadıkça iş yapılmaz ve oradan kalkarak hayat da olmaz. Kendimi asıl sayar, asılları severim, amma, asılken gereğinde sahte olanı, hayat için aslından bile vazgeçeni daha çok severim. Sevmem için düşkünlük görmem gerek, kendimi

de bu kadından düştüğüm zaman sevdim ben. Alt kata düşmüşüm, pencereler alçak, kadın bacakları sokakta değil sanki odamda. Tükendim, tutunacak hal kalmadı, o külçeyle on merdiven daha... Bodrum kata vurmuşum. Düşmeden kalkamazsın derler ya, dinelerek kalkmak değil o, severek kalkmak. Her insan kendini nihayet bir bodrumda sevmiştir. Küf kokusunda seversin kendini, sonra da sevdiğini orada bırakmaz, bir daha bodrum görmeyeceğin bir kata taşırırsın; bencil bir sevgiyle yükselme, Tanrı katı burasıdır ve o katın tahtı olduğu kadar bodrumu da vardır.

Neyse kakavanım çıkmıştı onu sevmekten, durmadan haraşo kazaklar örer, başkaları evin içinde emeklerken o, yollarda sekiz silindir Chevrolet gibi patlardı. Jandarma gibi kadındı, gelince yünlerle yollar, şişlerle insanlar, postallarla saksılar ucube panayırı olup karışırdı. Aşkına açlıktan dişlerim dökülmüştü. Solucan gagalayan kuşlar görürdüm motiflerinde, hayat örererek, severek, üreyerek doldururdu onu. Yağmur olmuştum da yeryüzünü ıslatmaya yetişemiyordum sanki. Aşıktık anlaşamadık, anlaşamadık ayrıldık. O zamanlar onda hızlı giden bir şey vardı, cimcimeydi, hayattı, ne bileyim işte, tane tane yağmur, uçurtma gibi rüzgâr, dantel, kelebek, kar...

Epeydir yosun tutmuştum. Her balçık göl kendine karışacak bir akarsu ister. Körpe tarafların yoksa tazelenecek şeyleri dışarıdan almak zorundasın. Onun için her dağa bir tünel açıp her yamaca kendine doğrulacak bir eğim vermen gerek ki, kayalardan fışkıran pınarların suyu ölü göllere varıp seni diriltsin. Yaptım bunları, ölmek üzereyken, ölümü uzatmak için insan çalışkan oluyor. Bir akarsuyun, taştan uçarak sekişi, bir ağaç kökünden vınlayarak aldığı kavsi, bir kayadan çağlayarak atlayışi canlılığın hopladığı zamanlardır. Ölü bir göl bunlara hasrettir, koskocamandır ama küçücük canı yoktur. Kaç akarsu hayat verdi, kimi-

nin rengârenk balıkları, kiminin nilüfer çiçeğiyle kokmuş kıyıları, kiminin masmavi gözlere benzer suları vardı. Çağıl çağıl girdiler içime, onları ılıttım, okşadım ve uslu uslu öldüler kucağımda. Ben eski, onlar yeni ölü olduğu için bana göre canlı sayılırlardı. Beni de öyle pek kanlı bağırsaklı bulmadılar, çok olmasa da benziyorduk neticede, bedenimi değil hayallerimi yapan ne ise onların bedeni o elementten yapılmıştı ve hepsi bu ölü gölün hayaline kapılmıştı. Bugün öldüğünü gördüğünüz bu zavallı adam dün zavallılığıyla insan fethetmiş olandır, yani geçmişi capcanlıdır, hem zavallı olmuş hem fetih yapmıştır, o kadar başarılıdır; can veremiyorsanız canını alın, acımayın.

Ölürken acınmamayı da garanti ettiysem... Ölümü ne zamana denk getirmeliyim? Şöyle şiddetli biçimde yok olma... Bu insanlar güzel biçimde yapar bunu bana. Bilmiyorum, doğuma göre yapılmayacak mıydı o hesap? Belli olmaz, bugün kafamı toplayamadım ki hesap yapayım, pozisyonumu bulamadım uyuyamadım, erken kalktım. Zaten doğduğumdan beri pozisyon alamadığım için yaşarken bir melodim olmadı benim, insanların marşları var be, herkes uygun adım. O yüzden hayata da tutunamadım. Bu taş toprak yığınının da erken gitmem gerekmez mi o zaman? Pozisyon meselesi. Bana göre dünyada oturacağım bir yer ayrılmamış, kim gelse ayağa fırlıyorum, inceciğim halbuki... Ulan böceğin deliği, kuşun yuvası, ölünün mezarı var be, insanların içinde tutunacak bir diş bile oyulmamışken bana... Zaten ben işe yarasın diye yaşamadım, belki de onun için dünyanın çok işine yaradım. İşe yarar olmak için ya su gibi oyuncu olacak her kalıba gireceksin ya da granit gibi düştüğün yerde yer açıp kendine yeni kalıp çıkaracaksın. Tanrı'nın adaletsizliği az ince sanat değil hani! Hayat dediğin güruh halinde yapıyor, yapmak değil uymak önemli. Hadi yaşam kederlerini bırak da bir ölüm gülümsemesi takın yüzüne. Elbette seyrettiği ölümün

hazzını yaşayan olacaktır, onlar hiç iyilik hazzı yaşamadı ki, hepsi kötülük sevincine mahkûm. Sen sen ol ölürken geride kalıp yaşayan mahkûmları affet; kötülük prangasıyla yürüyorlar, daha ne çok yürüyecekler öyle, üstüne bir pranga da sen ekleme. Kötülük bunun için var, şükür çığlıkları için, bir kötülük bir mahalleyi sevinçten uyutmaz, mutlu olmayı bilmeyen bu insanların her gecesine bir kötülük lazım, kötülük kalkar mı dünyadan? Hayır, kötülükten nemalananlar aslında mutsuz takımudur ve kötülük sayesinde mutluluk kadrosunda istihdamları sağlanmaktadır. Ama bu istihdam şahsımda işe yaramıyor işte, içinde kötülük olan şeyleri görmeme, hamurunda sahtelik olan şeyleri yememe, sözünde yalan olan şeyleri dinlememe hastalığı var bende. Siz anlamazsınız, gündüz size benzesem de gece rüyada ayrılırım ben. Zaten insan öyledir, uyanırken benzer de rüyasında ayrılır. Uçurumdan atlayanlar, adam öldürenler, kafası büyüyenler bir de çiçeklerle böcekler... İlk grup yaşamdan doğru bir kavis üçlüsü sonuncular yaşama doğru bir kavis çiftidir ki, kati biçimde ayrılırlar.

Sevinerek kovuluyorum dünyadan. “Sevinerek” diyorum çünkü sıkıldım. En çok da ayağa kalkmaktan sıkıldım. Tam yedisinden on yedisine, sınıfa her öğretmen girişinde ayağa kalktım. El kadar çocukken helayı bulamayıp altıma kaçırmıştım, o halde bile ayağa kalktım, bana iyilik olsun diye atılan baba dayağından sonra bile ayağa kalktım. Evde fakirlikten süpürge tohumu kaynatırdık, açtım halsizdim, o zaman bile ayağa kalktım. “Size saygım var ama bugün ayağa kalkmasam” dedim, “Hayır” dedi ve oturarak söz kabul etmedi, onun yerine ayakta bir cümle, ardından hep sessizlik istedi. Sonraki yıllar kaymakamlara, inkılapçı askerlere, Pazarola Hasan’lara falan da kalktım, ama o işler beni o kadar yormadı. Kaymakamlara ayda bir, askerlere on yılda bir-di, ötekilerle olup bitenlerse eğlenceliydi. Kırk yıl falan sonra ne

oldu biliyor musunuz? Bu adamların hepsini aynı kahvede, aynı masada, aynı kâğıdın başında gördüm. Yanlarına gitsem ayağa kalkarlardı, istemedim, hepsine uzaktan çay söyledim. İşte hayata tutunamadığım yer burası benim. Onları ayağa, benim de çenemi havaya kaldırmam gerekiyordu. Dünyada onca savaş bunun için olmuş, onca zafer bunun için kutlanmıştı, formül buydu. “Cahile cahillik yapmayan ayakta kalamazmış.” Defol cahilsiz, sen daha formül bilmiyorsun.

İstedim, karar verdim, demir ökçeli ayakların altına attım kendimi ama ölmedim. Sallanacak kılıç ve hüküm verecek bir tanrı lazım bana: “Ben ölemedim sen öldür beni.” “Değmez” deyip ya tanrı da elini kana bulamazsa... Çünkü gerçekten de değmem ben. O zaman işte sadece yaşamı değil ölümü de becerememiş olacağım. Şu dünyaya tutunmak için az plan yapmadım, insanlar ne kaygan canlılar. Gerekçe lazım, her şey için... Gerekçem vardı kadınsızdım, tam ilişkiye gireceğim annem terlik atardı. Madem tutunamadım, gitmek istiyorum, nedense ona da yol vermiyorlar. İnsan dediğin yürüyenden yol kıskanan hamhalat. Ne üstünde durabiliyor ne altına inebiliyorum dünyanın, garip değil mi? Garip değil, yaşamayı hak etmeyene nasıl kimse yaşaması için yardım etmiyor, ölümü hak edene de, hadi bakalım burada da tersi olması gerekir ama yine aynı oluyor, ölmesi için de kimse elinden tutmuyor, “Kendin öldür kendini” deniyor. Ne ölüsüne ne dirisine diyelim, yol yordam gösteren olmuyor artık; halbuki biz bir sürüyüz ve birbirimize sarılarak çıktık her darboğazdan, o zaman insanlık yaşama doğru uçan bir sürüydü, şimdi ise insanlık ölüme doğru koşan bir sürü. Belki bu halimiz de doğrudur, ölümün yaşamdan kötü tarafı yok. Bir kere kemiklerini köz etmezsen fosil olabiliyorsun. Milyar yıllık dünyada bin yıllık değil ama milyon yıllık insanı herkes takar, milyon yıllık kemik fosili iki bin yıllık İskender büstünden hem kalıcı hem daha başarılı...

Bitkin bir günümde bir meşe ağacına l gibi sarılmıtım. Sincaplar gelip kokladı, karıncalar üstümden eksik olmadı, kuşlar omzuma konup boynuma balarını sürdü, kediler sırnatı, ağağlar yapraklarını üstüme döktü, insanlar gelip "numara" yapıp yapmadığımı anlamaya ęalıtı. Numarayı insan yapıyor ve yine sadece insan anlıyor, asıl insanın kendisi tabiata ęekilen bir numaradan başka Şey değil anlaşılan.

Daldan dala atlayan, düşünceleri jet hızıyla yer değiştiren, kafasına göre takılan bir iç monolog *Hipomania...* Ak, lm, tutku, toplum, intihar, edebiyat, affetme, hayata tutunma (ya da tutunamama) adacıklarının mesken edinmiş bir bilinç akışı romanı... Hem bir sorgulama hem bir dertleme kitabı... Delilik ile dhiliğin ince sınırlarında dolaşan...

